

Arrest

nr. 138 021 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie van 24 oktober 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Kelagai op (...) 1997.

Op 25 september 2013 vroeg verzoeker asiel aan te Griekenland.

Op 5 juni 2014 vroeg verzoeker asiel aan in Hongarije volgens de Hongaarse asielinstanties.

Op 5 augustus 2014 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 6 augustus 2014 werd een verzoek tot informatie gericht aan de Hongaarse instanties die op 15 augustus 2014 meedeelden dat verzoeker asiel aanvraag in Hongarije.

Op 29 september 2014 werd een verzoek tot terugname gericht aan Hongarije die op 7 oktober 2014 instemden met het verzoek op grond van artikel 18 (1) b van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 24 oktober 2014 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoeker betekend.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten():

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 05.08.2014 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 25.09.2013 asiel vroeg in Griekenland en op 19.06.2014 en 30.06.2014 in Hongarije.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene op 31.08.1997 te zijn geboren. De betrokkene werd vervolgens aangemeld bij de Dienst Voogdij, waar bij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Een op 21.08.2014 uitgevoerd medisch onderzoek

ter bepaling van de leeftijd wees uit dat de betrokkene op 21.08.2014 een leeftijd had van meer dan 18 jaar oud. De op 05.08.2014 ingestelde voogdij werd vervolgens op 28.08.2014 opgeheven.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan van Hazara-afkomst, werd gehoord op 24.09.2014 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer anderhalf jaar voor zijn aankomst in België verliet. Na een reis via Iran en Turkije reisde hij het grondgebied van de lidstaten binnen in september 2013 via Griekenland. De betrokkene verbleef naar eigen zeggen drie maanden in detentie in Griekenland. Vervolgens diende hij naar eigen zeggen te werken voor de trafikant. Na een verblijf van acht à negen maanden verliet de betrokkene Griekenland en reisde hij via Macedonië en Servië naar Hongarije, vanwaar hij na een maand verblijf zijn weg vervolgde naar België via onder meer Italië en Frankrijk. We merken op dat de betrokkene tijdens het verhoor werd geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukken, maar ontkende dat hij asiel vroeg in Griekenland en Hongarije en stelde dat enkel zijn vingerafdrukken werden geregistreerd. Hij voegde toe dat hij in een Hongarije in een centrum voor minderjarigen verbleef.

Op 06.08.2014 werd met toepassing van artikel 34 van Verordening 604/2013 een verzoek voor informatie gericht aan de Hongaarse instanties, die op 15.08.2014 meedeelden dat de betrokkene inderdaad asiel vroeg in Hongarije, werd geregistreerd als niet begeleide minderjarige en werd ondergebracht in een "childcare centre". De Hongaarse instanties voegden toe dat een leeftijdsonderzoek was gepland, maar dat dit door het verdwijnen van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd.

Op 29.09.2014 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 07.10.2014 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat de trafikant hem naar België bracht. De betrokkene voegde toe dat hij België een goed land vindt en uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat er niets positiefs was in Hongarije. Hij stelde dat de

directeur van het centrum, waar hij verbleef hem zei dat ze niet genoeg eten hadden omdat duizenden gezinnen zonder eten zitten.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden

aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag,

wat impliceert dat het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest

van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de bovenvermelde motieven van de betrokkene voor verzet tegen een overdracht aan Hongarije wensen we ten eerste op te merken dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije in december 2013 ingediende asielaanvraag nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst.

Betreffende de opmerking dat in Hongarije niets positief was merken we op dat dit een uitermate algemene opmerking is. De betrokkene duidt zijn bewering niet nader en voert geen concrete feiten of ervaringen aan. We benadrukken verder dat de Hongaarse instanties ons meedelen dat de betrokkene werd ondergebracht in een centrum voor minderjarigen. Hij kreeg onderdak en bijstand, maar verliet Hongarije na een maand. Over de opmerkingen van de betrokkene betreffende het vermeende gebrek aan eten komen we hieronder nog terug.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden : "UNHCR observes that Hungary no longer déniés an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in

Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access- to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim.

They will then not be detained and may await the outcome of their procedure Hungary", pagina 2, alinéa 1). In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikô Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tót 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : "Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim (pagina 21, alinéa 3).

Verder lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld: "Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Régulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative décision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing", pagina 49, alinéa 3). Op grond van bovenvermelde informatie is er ons in zien geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Betreffende de bovenvermelde opmerkingen van de betrokkene betreffende het gebrek aan voeding merken we op dat in het reeds aangehaalde AIDA-rapport wordt gesteld dat in opvangcentra verblijvende personen drie maaltijden per dag krijgen ("Asylum seekers residing in reception centres receive accommodation, three meals per day (in some reception centres they can receive the food allowance instead, if they wish to cook for themselves), a monthly allowance for purchasing hygienic items and pocket money (once their application is referred to the in-merit procédure)", pagina 38, alinéa 3). Verder meldt het rapport dat condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en wordt gewag gemaakt van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, het grootste open centrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra ("Conditions in reception centres differ. In ail centres residents get three meals per day or a food allowance (only possible in Debrecen and Bicske)...in all centres regular cleaning is arranged. Vàmosszabadi and Balassagyarmat are relatively clean, in Debrecen and Bicske the residents complain about the level of cleanness. Number of toilets and showers are sufficient in all facilities", pagina 40, alinea's 7 en 8).

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tót 30.04.2014; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia • Update", december 2012).niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal* en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De voortvloeiende uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België.

Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen

inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering, indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 24.09.2014 gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag echter geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties."

Op 24 oktober 2014 nam verweerder tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Een op 10 november 2014 geplande poging tot repatriëring werd geannuleerd.

Op 1 december 2014 werd verzoeker gerepatriëerd naar Boedapest.

2. Rechtspleging

Ter zitting wijst verweerder erop dat verzoeker op 1 december 2014 onder escorte is vertrokken. Verweerder legt eveneens ter zitting het verslag vertrek neer.

3. Ontvankelijkheid

De Raad wierp ter zitting de vraag op naar het actueel belang van verzoeker bij onderhavig beroep, volgend op de informatie door verweerder verstrekt ter zitting dat verzoeker op 1 december 2014 onder escorte werd overgedragen aan Hongarije. De raadsman van verzoeker volhardt ter zitting in zijn belang.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en de instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III Verordening) van toepassing is nu zowel het beschermingsverzoek in België als het terugnameverzoek aan Hongarije dateren van na 1 januari 2014. Verweerder betwist dit niet zoals blijkt uit de bestreden beslissing, nu hij zelf toepassing maakt van deze verordening.

Artikel 29, 3 van de Dublin III Verordening bepaalt als volgt: "*Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.*"

Artikel 30, 2 van de Dublin III Verordening bepaalt dat: "*Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.*"

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker een voordeel kan verschaffen.

Bijgevolg wordt het actueel belang *in casu* aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) en van artikel 3.2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III Verordening). Verzoeker voert tevens een beoordelingsfout aan.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 24.10.2014 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan.

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

Deze vereisten van motivering viseert zowel de beslissing die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied verlaten als de vrijheidsberovende beslissing. (Zie Cass., 18 december 1996) De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen; “ De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen”(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht. Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is. Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt in deze over een appreciatiebevoegdheid. Zij dient deze uit te oefenen en haar beslissing te motiveren zodat verzoeker ingelicht wordt over de redenen die haar ertoe geleid hebben om die beslissing te nemen zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken.(R.v.St. nr. 100.572 van 7 november 2001). Het staat buiten kijf dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout werd gemaakt, door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker heel wat nieuwe stukken heeft voorgelegd, die enkel en alleen maar omdat het kopies betrof niet in overweging werden genomen.

Verzoeker meent dan ook dat het aangewezen is dat België zijn asielaanvraag zou behandelen.

Art. 3.2 Verord. Raad EG nr. 343/2003, 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, voorziet uitdrukkelijk dat 'elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land (kan) behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht'.

Verzoeker verwijst in deze tevens naar art. 51/5 §2 Vreemdelingenwet:

Zelfs wanneer krachtens de verordening de behandeling van de aanvraag niet door België dient gedaan te worden, kan de Dienst Vreemdelingenzaken op elk moment en om gelijk welke reden beslissen om de aanvraag te onderzoeken op voorwaarde dat de asielzoeker zijn toestemming verleent.

Verzoeker verleende in deze zijn toestemming en verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook haar aanvraag te behandelen.

Verzoeker is de mening toegedaan dat België zijn asiel dient te behandelen, gelet op de behandeling van asielzoeker in Hongarije, in het algemeen en DUBLIN-overdrachten in het bijzonder.

"Access to procedure has proven to be problematic in the context of Dublin II returns. Asylumseekers returned to Hungary under the Dublin arrangement are not automatically considered by the Hungarian authorities as asylum-seekers. They must therefore re-apply for asylum once they have been returned to Hungary, even if they had previously sought protection in another European state, and irrespective of the fact that they had been transferred in accordance with the Dublin II Regulation. These applications are considered to be subsequent applications.

<http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=4f9167db2> OSAR, Stop aux renvois en Hongrie, september 2012, http://www.fluechtlingshilfe.ch/actualite/communiquedes-presse/stop-aux-renvois-en-hongrie?set_language=fr

« Les rapports des organisations de défense des droits humains sont clairs: les requérants d'asile renvoyés en Hongrie sont systématiquement emprisonnés et maltraités; on leur administre de force des calmants dans les prisons. »

Verwerende partij kan zich geenszins beroepen op de asielgerelateerde wetwijzigingen welke op 1 juli 2013 in werk zijn getreden in Hongarije. Deze nationale wetwijziging beoogt de hervorming van de Opvangrichtlijn te implementeren. Het Hungarian Helsinki Committee benadrukt hierbij dat de hervormingen een afzonderlijk detentieregime voor asielzoekers introduceren, dat de juridische herziening van immigratie en asieldetentie verzwakt en het recht op beroep in asielprocedures, alsook slagen de hervormingen er niet in om adequate opvang te voorzien:

"The amendments to the Asylum Act entering into force on 1 July 2013 provide extensive grounds for the detention of asylum-seekers under a separate legal regime (other than immigration detention), the so called "asylum detention". (...) As a more favourable provision compared to the Recast Reception Conditions Directive, it should be noted that asylum-seeking unaccompanied minors cannot be detained. However, no other categories of vulnerable asylum-seekers are excluded from detention. The maximum period of asylum detention will be 6 months. The amendment provides for the possibility of detaining asylum-seeking families with children for up to 30 days. The HHC recalls that this is contrary to the UN Convention on the Rights of the Child, in particular against its "best interest of the child" principle, as well as to the guidance of the European Court of Human Rights" (P. 2-3)

"It raises further serious concerns that there are no separate legal remedies against the asylum detention order since the OIN's decision on detention cannot be appealed. The lawfulness of detention can only be challenged through an automatic court review system, performed with 60-day intervals by the same district courts that are also responsible for reviewing immigration detention cases. According to the HHC's experience, the remedy offered by these courts proved to be seriously ineffective in reviewing immigration detention, by approving 99% of immigration detention orders issued by the OIN in recent years." (P. 3)

Verzoeker wijst op het gebrek aan specialisatie van magistraten en het gebrek aan individualisering bij de behandeling van dossiers :

UNHCR, Hungary as a country as asylum – Observations on the situation of asylum-seekers and refugees

in Hungary, April 2012, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4f9167db2.html>

"The asylum procedure, administered by the Office of Immigration and Nationality (Refugee Directorate), combines the determination of refugee status and of eligibility for subsidiary protection into one procedure."

(...) "The applicant may request the court to review the decision of OIN. Thus, the Hungarian asylum system consists of two instances: administrative and judicial. Judges typically are not asylum specialists, nor are they specifically trained in asylum law." (P. 10)

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

JRS, Becoming vulnerable in detention, national report: Hungary, Juni 2010, http://www.policyinnovations.org/ideas/policy_library/data/01584/_res/id=sa_File1/JRSEurope_BecomingVulnerableInDetention.pdf

"Although the foreigner is not entitled to demand the suspension of the alien policing measures involving deprivation of liberty or to submit an administrative appeal against the decision imposing detention, it is possible to file an application to the court within 72 hours requesting the review of the legality of the alien policing measure entailing deprivation of liberty (TCN Act, Section 57(2)). In practice, however, it seems that courts often render their decisions almost automatically, based on the motion of the alien policing authority and without duly assessing all the relevant circumstances of the case or the possible applicability of the principle of non refoulement. Moreover, penal judges of local or county courts, who often do not have the necessary expertise to make a meaningful assessment of asylum cases and treat alien policing cases as a 'branch' of penal cases, are in most cases assigned to review the prolongation

of alien policing detention measures. This is highly inappropriate, considering the non-penal character of alien policing cases and especially those of asylum seekers.” (P.223)

Verzoeker wijst op procedurele tekortkomingen betreffende de uitwijzingsprocedure en de afwezigheid van schorsend effect ingeval van een tweede asielaanvraag:

HUNGARIAN HELSINKI COMMITTEE, access to protection jeopardised – Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, december 2011,

<http://www.statewatch.org/news/2011/dec/hungary-access-to-protection-jeopardised.pdf>

“The Hungarian asylum authority (Office of Immigration and Nationality, OIN) does not automatically consider Dublin returnees as asylum-seekers. The OIN treats them primarily as unlawful migrants in the framework of an expulsion procedure, on the ground that – despite being returned in the Dublin procedure – the returned asylum seekers had no lawful basis to enter and/or stay in Hungary. Prior to registering an asylum application, the Police issue an expulsion order and a re-entry ban against the asylum-seeker (for duration of 1-10 years).” (P. 2)

“According to the Administrative Proceedings Act,⁵ where a final decision in a proceeding requires the preliminary assessment of an issue where the decision lies with another authority, the authority shall suspend its proceedings. The application of this provision in the expulsion proceedings of an asylumseeker would mean that the expulsion procedure shall be suspended until a final decision is issued about the asylum claim.” (P.2)

“In practice, the Police do not suspend the expulsion procedure, just its execution. The staid expulsion order then serves as a legal basis for ordering the foreigner’s detention.” (P.2)

“The 2010 amendment of the asylum law removed the suspensive effect on expulsion measures of a second subsequent asylum application, if the OIN or a court in its latest (previous) decision decided that the prohibition of expulsion on non-refoulement grounds was not applicable.” (P. 3)

“The Director General of the OIN replied: “The removal of the suspensive effect from subsequent asylum applications does not result in the violation of the principle of non-refoulement under the 1951 Geneva Convention and the European Convention on Human Rights. (...) By breaching the obligation to cooperate with the authority by leaving for an unknown destination, and by applying for asylum in another country, the applicant suggests that he/she does not wish to avail him/herself of international protection in Hungary. He/she just intends to delay the alien policing procedure.” (P.3)

“The HHC is of the opinion that “punishing” in such manner an asylum-seeker for wishing to seek refuge in another EU member state rather than in Hungary, unjustifiably undermines the application of the Dublin system, a cornerstone of which is the principle that all asylum-seekers have the right to have their claim examined on the merits by one member state.

In addition, the Asylum Act foresees that subsequent asylum applications are no longer free of charge”. (P. 3)

“Thus, asylum-seekers taken back in a Dublin procedure face discriminatory treatment as compared to other asylumseekers, solely because they had previously left Hungary.”(P.4)”

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS, 7 november 2001, nr. 100.628, RvS, 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS, 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) b van de Dublin III Verordening en er wordt op uitvoerige wijze ingegaan op de procedure van verzoeker in Hongarije, de aangevoerde elementen door verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor, de algemene situatie in Hongarije en de specifieke situatie van verzoeker. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Zogenaamd zou de motivering van de bestreden beslissing volledig stereotiep zijn, volgens verzoeker. De Raad kan dit niet volgen nu verweerder in de bestreden beslissing zeer concreet op alle door verzoeker in diens Dublininterview aangehaalde elementen is ingegaan. Een blote bewering als zou verweerder geen juist evenwicht beoogd hebben tussen het beoogde doel en de aantasting van de fundamentele rechten, zonder enige concrete toelichting, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker nog wijst op een beoordelingsfout nu hij "heel wat nieuwe stukken heeft voorgelegd, die enkel en alleen maar omdat het kopieën betrof niet in overweging is genomen", kan de Raad alleen maar verweerder in de nota volgen waar deze opmerkt dat er geen sprake is van enig nieuw stuk dat door verweerder om welke reden dan ook niet zou in overweging genomen zijn. Zorgvuldig nazicht van het gehele administratief dossier bevestigt dit.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet noch een beoordelingsfout wordt aanvaard.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3,2 van de Dublin III Verordening in combinatie met artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, § 2, 2e en 3e lid van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet."

Met betrekking tot deze bepalingen, kan de Raad stellen dat uit rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen. (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, § 2, 2e en 3e lid en 17 van de Dublin III Verordening.

Zoals *infra* uiteengezet, kan geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Hongarije in het algemeen moet stoppen. De informatie uit het rapport van OSAR van september 2012 waarin wel werd gesteld dat asielzoekers die

werden teruggestuurd naar Hongarije systematisch werden gevangen gehouden en mishandeld en gedwongen werden kalmeermiddelen te nemen, is immers verouderd nu UNHCR in een recenter rapport van december 2012 duidelijk heeft gesteld dat dergelijke praktijken niet langer aan de orde zijn.

Waar verzoeker naar informatie uit een niet nader bepaald rapport verwijst van de Hungarian Helsinki Committee met betrekking tot de wetwijzigingen van 1 juli 2013 dat opnieuw een soort van asieldetentie werd ingevoerd, weliswaar met uitsluiting van niet-begeleide minderjarigen, waar ook gezinnen met kinderen het slachtoffer kunnen van zijn, meent de Raad dat ook in België verzoekers in een Dublinprocedure het voorwerp kunnen uitmaken van vasthouding. Verzoeker bevindt zich bovendien niet in de situatie van een familie met kinderen en is evenmin nog als een niet-begeleide minderjarige te beschouwen, zodat alle bemerkingen rond het hoger belang van het kind *in casu* niet van toepassing zijn. Evenmin heeft verzoeker enige andere kwetsbaarheid van zijn profiel aannemelijk gemaakt. Bovendien blijkt uit het recent AIDA-rapport en uit het rapport van UNHCR van december 2012 waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, dat verzoeker geen detentie riskeert enkel omwille van de Dublinoverdracht aangezien detentie enkel wordt toegepast indien de procedure in Hongarije werd afgesloten omwille van een negatieve beslissing ten gronde of schriftelijke intrekking van het verzoek tot internationale bescherming. Uit de informatie die Hongarije aan verweerder overmaakte, zoals opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker geen negatieve beslissing ten gronde van zijn beschermingsverzoek heeft gekregen noch een schriftelijke intrekking heeft gedaan, maar dat zijn procedure werd beëindigd omdat hij was verdwenen. De Raad hecht doorslaggevend belang aan het rapport van UNHCR van december 2012 (zie *infra*), alsook aan deze concrete informatie over verzoeker zijn verblijf in een gespecialiseerd centrum en over zijn procedure zoals verschaft door de Hongaarse autoriteiten. Deze concrete informatie is niet betwist door verzoeker en steunt de Raad in de overtuiging dat de problematiek van detentie niet op hem van toepassing zal zijn in geval van terugkeer naar Hongarije.

Waar verzoeker nog meent te kunnen wijzen op procedurele tekortkomingen die onder meer zouden blijken uit een gebrek aan specialisatie van magistraten, een gebrek aan individualisering van de behandeling van dossiers en de afwezigheid van schorsend effect ingeval van een tweede asielaanvraag, stelt de Raad vast dat dit gebaseerd is op het ouder rapport van UNHCR van april 2012, een oud verslag van JRS van juni 2010 en een verslag van de Hungarian Helsinki Committee van december 2011. Deze algemene info weegt *in casu* niet op tegen de hierboven aangehaalde meer recente en meer concrete informatie.

Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om op grond van artikel 17 Dublin III Verordening of artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet om de aanvraag van verzoeker te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, § 2, 2e en 3e lid van de Dublin III Verordening.

Een schending van artikel 3, §2 van de Dublin III Verordening, noch van artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet kan worden aanvaard.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

"De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij het slachtoffer zal worden van onmenselijke behandeling, ingeval van een doorsturen naar Hongarije. Verzoeker verwijst naar de beperkte toegang tot medische zorg in detentie:

HUNGARIAN HELSINKI COMMITTEE, *Stuck in jail - Immigration detention in Hungary*, April 2011, <http://www.unhcr.org/refworld/country,,,FACTFINDING,HUN,,4ed77ea72,0.html>

"The HHC monitors experienced in almost all of the visited facilities that detainees were usually examined by a physician only if they asked for an appointment, thus there was no regular medical control. One of the detainees in Nyírbátor claimed that he was epileptic, and did not receive any treatment. (...) "In most of the alien policing jails no psychological help was available, even though it is obvious that it would be of key importance. For instance in Nyírbátor, one of the detainees claimed that even though he would need regular psychological treatment, he could only see the psychologist once a month, which was not sufficient. In Tatabánya the detainees were theoretically allowed to consult the psychologist of the Police, however, they stated that the only thing that had happened after the consultation was that they had received medication (sleeping pills, tranquilizer, pain killers) from the guards charged with the distribution of medicaments. Social workers did not visit immigration jails at all, thus no social care was provided. In the Sopron and Debrecen jails there were no separate cells for those having infectious diseases." (P.9)

JRS, *Becoming vulnerable in detention, national report: Hungary*, Juni 2010 http://www.policyinnovations.org/ideas/policy_library/data/01584/_res/id=sa_File1/JRSEurope_BecomingVulnerableInDetention.pdf

"Majority of detainees reports to be aware of the existence of medical staff in the centre (91%), but the number of encounters varies: 50% say at least "once per week" or when needed, and 41% say "less than once per month." They know that they are meeting with doctors, but they seem unaware whether or not other medical staff are nurses or not (44% say they meet with nurses, 56% say they don't). 79% said they received a medical exam when they arrived to the centre, but this exam may not be very thorough. The medical staff uses a language that they understand, but a significant minority (38%) said they don't understand the language used by the medical staff. Average physical health before detention is 7.38 on a 10-point scale." (...) "Average physical health during detention is 6.09 on a 10-point scale, or a 1.29-point drop." (...) "83% responded that their physical health has likely been negatively impacted while in detention. They likely attribute this response to the quality of the detention centre facilities, i.e. poor air quality, ambient air temperature, quality of bedding, etc." (P. 229)

"Average mental health before detention is 7.37 on a 10-point scale." (...) "Average mental health during detention is 4.67 on a 10-point scale, or a 2.70-point drop." (...) "Their mental health has likely been impacted while in detention, and they attribute this impact to detention in general, i.e. anxiety and uncertainty about his personal situation, worries about family, a desire to be free, reports of sadness, concerns about the poor state of facilities." (...) (P. 229)

"Lawyers from HHC reported that detainees in general complain that the doctors usually prescribe them sleeping pills for any sort of problems. The detainees are taken to the psychologist only when it is an emergency (e.g. attempt of suicide)". (P. 230)

Tevens wijst verzoeker op het xenofobe klimaat en het gebrek aan integratiemogelijkheden: UNHCR, *Hungary as a country of asylum – Observations on the situation of asylum-seekers and refugees in Hungary*, April 2012, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4f9167db2.html>

66. "Schools in towns hosting refugee reception Centres tend to resist the enrolment of asylum-seeking and refugee children, as they do not have the funds to provide the necessary extratutoring for Hungarian language and cultural orientation, and they lack the skills to raise additional funding as the regulations for obtaining so-called 'migrant-norm' funding are complicated. It would appear they also fear that local Hungarian parents would take their children out of school if refugee or asylum-seeking children are admitted."

69. "Hungary is confronted with high unemployment and poverty rates. Beneficiaries of international protection therefore face additional challenges in pursuit of self-sufficiency and integration. UNHCR notes that Hungary has no legal or policy framework for the integration of beneficiaries of international protection."

74. "UNHCR has been informed about cases when homeless Somali refugees chose to return to their country of origin, despite the risk of persecution, torture and other forms of serious human rights violations upon return, stating that their living conditions were deficient and their life and dignity at immediate risk in Hungary."

83. "Overall, Hungary is considered to have adequate anti-discrimination laws, an effective government complaint agency, and a well-developed civil society. However, UNHCR considers that gaps remain in certain areas, including for victims of hate crimes and hate speech, and for those facing multiple forms of discrimination in Hungary". (...)

86. "Despite legislative advances, such as the Act on Equal Treatment and the Promotion of Equal Opportunities, and several measures and programmes aimed at the elimination of discrimination, xenophobia and discrimination remain prevalent in Hungarian society, particularly towards the domestic Roma population. Roma children in particular are reported to suffer from stigmatization, exclusion and socio-economic disparities, notably related to housing, unemployment, access to health services, adoption and educational facilities because of their ethnic status. "

87. "Political measures and practices to counter xenophobia are still in an embryonic state in Hungary. According to a public opinion poll carried out by the TARKI110 polling agency from April to June 2011, 32% of the adult population is "openly xenophobic" and would not allow any refugees in the country; 60% are "implicitly xenophobic" and would allow some refugees, but exclude others and only 8% of the population is "tolerant". "

88. (...) Xenophobia in the Hungarian society is reinforced through the negative images in the media which – when reporting about migration, migrants and refugees – play on stereotypes. Terminology like "criminals," "parasites," "danger," and "mass influx" is common in reporting on the issue. "

89. "Asylum-seekers and refugees report encountering xenophobia, racism and intolerance on a daily basis in Hungary. Over several years, UNHCR has found that the local hospital is often not willing to send an ambulance for patients in the reception centre, forcing management to provide transportation for the patient with its own vehicles. In one of the localities hosting refugees, the local dentist is not willing to treat refugees, forcing them to travel approximately 100 km to see a dentist in another town (Szekesfehervar).

The Menedek Association, a local NGO, reports that it regularly encounters racist attitudes when seeking employment and accommodation for refugees. "

UNHCR, *Refugee Homelessness in Hungary*, maart 2010, <http://www.unhcr.org/4bd59fe96.html>
"Respondents repeatedly noted the lack of any prospects in Hungary in terms of access to adequate housing, education, vocational training or employment or family reunification. " (P. 13)

"Learning the language and having a basic knowledge of the receiving country are basic requirements for achieving independence and self sufficiency as well as becoming part of the local community." (...)

"There are a number of factors that may affect the ability of refugees to learn the language or culture of the receiving country (...). "With respect to those attending language courses, the majority emphasised that without access to a secure home or food, they found very difficult to focus on studying Hungarian. (...) The majority of the respondents claimed that the number of language course hours available (one and a half hours twice a week) was not sufficient to improve their language skills." (P.16)

Verzoeker wijst er dan ook terecht op dat hij ingeval van een overname door Hongarije het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker doorgewezen zou worden naar Hongarije zal dit bovendien een zodanige psychologische ontreddering teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van

bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden, als de verzoekende partij kan aannemelijk maken dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan menonwaardige of vernederende behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM eveneens in werking (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

De partijen betwisten *in casu* niet dat de rechtmatigheid van de terugname moet worden onderzocht ten aanzien van Hongarije, die op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III Verordening de terugname heeft aanvaard.

Ook al blijkt uit de inhoud van de door verzoeker geciteerde rapporten, alsook uit het rapport van UNHCR van december 2012 waarnaar verweerder verwijst, dat de situatie in Hongarije zorgen baart, toch kan echter op basis van deze voorgelegde rapporten niet worden aangenomen dat om het even welke asielzoeker die naar Hongarije in het kader van de Dublin III Verordening wordt teruggestuurd louter en alleen omwille van het feit een "Dublin-returnee" te zijn, zal worden blootgesteld aan een menonwaardige of vernederende behandeling.

Alle rapporten waarnaar verzoeker verwijst, zijn ouder dan het rapport van UNHCR van december 2012 waarop verweerder zich onder meer baseert. Bovendien wijst de Raad erop dat het gepast is aan het rapport van UNHCR van december 2012 een doorslaggevend gewicht te geven ten aanzien van eventuele andere recentere info van het Hungarian Helsinki Committee. Ten eerste dient immers opgemerkt te worden dat het rapport van UNHCR van december 2012 overeenkomstig de gegevens op refworld nog steeds door UNHCR wordt beschouwd als zijnde actueel, zo blijkt uit de bewoordingen "accessed 6 February 2015". Vervolgens wijst de Raad op de gezaghebbende en toezichhoudende rol van het UNHCR inzake asiel. De grote waarde die aan haar rapporten moet worden gehecht, blijkt onder meer uit artikel 35 van de Conventie van Genève, uit artikel 21 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en uit de artikelen 10(3)(b) en 29 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) alsook uit de rechtspraak van het EHRM (zie onder meer EHRM 21 januari 2011, MSS v. België en Griekenland, nr. 30696/09, § 349; EHRM 17 juli 2008, NA v. UK, nr. 25904/07). Ook in de rechtspraak van het HvJ neemt de informatie van UNHCR een belangrijke positie in, zie o.m. HvJ 30 mei 2003, Halaf, C-528/11, § 44.

Het is eveneens gepast specifiek te verwijzen naar het arrest nr. 2283/12 van het EHRM, Mohammed v. Austria van 6 juni 2013. In deze zaak stelde het Hof duidelijk dat daar waar de verzoeker Mohammed op het ogenblik van het indienen van diens tweede asielaanvraag, in december 2011, nog een verdedigbare grief had op grond van artikel 3 van het EVRM bij overdracht naar Hongarije omwille van in hoofdzaak de detentieomstandigheden en gedwongen kalmeringsbehandeling daar, deze grief op het ogenblik van de uitspraak van het Hof, 6 juni 2013, niet langer verdedigbaar was omwille juist van het rapport van UNHCR van december 2012, waarop verweerder zich *in casu* eveneens baseert. Het Hof

wijst erop dat het UNHCR nooit een position paper heeft uitgebracht waarin het oproept overdracht naar Hongarije omwille van systeemfouten te stoppen en stelt op grond van het voornoemde rapport vast dat de situatie zowel wat betreft toegang tot de asielprocedure, automatische detentie van Dublin-returnees en toegang tot basisfaciliteiten sterk is verbeterd.

Bijgevolg herhaalt de Raad dat niet wordt aangenomen dat om het even welke verzoeker van internationale bescherming die op grond van de Dublin III Verordening wordt teruggenomen door Hongarije, een risico loopt op een mensonwaardige of vernederende behandeling.

Aldus komt het aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar Hongarije.

De Raad stelt vast dat verzoeker meent het slachtoffer te zullen worden van onmenselijke behandeling omwille van de beperkte toegang tot medische zorg in detentie. Hij verwijst hiervoor naar een rapport van de Hungarian Helsinki Committee van april 2011 en naar een rapport van JRS van juni 2010. Tevens wijst hij op een xenofob klimaat en gebrek aan integratiemogelijkheden waarbij hij verwijst naar het rapport van UNHCR van april 2012, alsook naar de problematiek van dakloosheid in Hongarije zoals weergegeven in het rapport van UNHCR van maart 2010. Hij meent op basis van die elementen dat een gedwongen terugkeer naar Hongarije een dermate psychologische ontreddering zal teweegbrengen dat dit zal overeenstemmen met een behandeling die door artikel 3 van het EVRM verboden is.

Verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken ondervraagd op 24 september 2014 naar de specifieke reden waarom hij in België een asielaanvraag wil indienen, hoe het met zijn gezondheidstoestand staat en of hij redenen heeft met betrekking tot de opvang of behandeling, die zijn verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. Verzoeker meldde enkel dat de smokkelaar hem naar België heeft gebracht, dat het een goed land is, terwijl er in Hongarije niets was. Hij verklaarde in België van dag 1 naar school te zijn gegaan en dat alles hier goed is. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand maakte verzoeker gewag van slapeloosheid en nachtmerries en dat hij nood heeft aan slaappillen. Hij verklaarde ook verwondingen te hebben opgelopen door de Taliban. Wat betreft de omstandigheden van opvang of behandeling die een verzet tegen een terugname door Hongarije zouden rechtvaardigen, stelde verzoeker dat de directeur van het opvangcentrum zelf gezegd had niet genoeg eten te kunnen voorzien omdat er duizenden gezinnen zonder eten zitten. Alles was volgens verzoeker slecht in Hongarije.

De Raad moet met verweerder vaststellen dat verzoeker geen enkel medisch stuk heeft voorgelegd waaruit de nood van verzoeker aan slaappillen of de eventuele psychologische moeilijke situatie van verzoeker wordt geattesteerd. Hierdoor blijkt dat verweerder *in casu* kon concluderen dat omwille van gezondheidsredenen geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt. Ten overvloede stelt de Raad vast dat het rapport waarnaar verzoeker verwijst van de Hungarian Helsinki Committee reeds vrij oud is, nl. dateert van april 2011 en specifiek betrekking heeft op problematische toegang tot medisch zorg in detentie. Ook het rapport van JRS "becoming vulnerable in detention", is vrij oud, nl. van juni 2010 en focust op de detentieproblematiek. Terwijl de Raad reeds hoger heeft gesteld dat, zoals blijkt uit het recent AIDA-rapport en uit het rapport van UNHCR van december 2012, verzoeker geen detentie riskeert enkel omwille van de Dublinoverdracht aangezien detentie enkel wordt toegepast indien de procedure in Hongarije werd afgesloten omwille van een negatieve beslissing ten gronde of schriftelijke intrekking van het verzoek tot internationale bescherming. Bovendien bleek uit de informatie die Hongarije aan verweerder overmaakte, zoals opgenomen in het administratief dossier, dat verzoeker geen negatieve beslissing ten gronde van zijn beschermingsverzoek heeft gekregen noch een schriftelijke intrekking heeft gedaan, maar dat zijn procedure werd beëindigd omdat hij was verdwenen. Bijgevolg deelt de Raad het standpunt van verweerder in deze dat de problematiek van de gebrekkige toegang tot gezondheidszorg in detentie niet van toepassing is op verzoeker.

Waar verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar een UNHCR-rapport rond dakloosheid van maart 2010, stelt de Raad eveneens vast dat zowel uit de verklaringen van verzoeker in zijn verhoor op DVZ als uit de informatie die Hongarije aan verweerder heeft overgemaakt, blijkt dat verzoeker wel was opgevangen in een centrum, specifiek voor niet-begeleide minderjarigen. Verzoeker werd in Hongarije immers als een minderjarige beschouwd ook al had hij geen leeftijdsonderzoek ondergaan omwille van zijn verdwijning. Het argument van verzoeker als zou hij onvoldoende eten hebben gekregen, hetgeen eveneens door de centrumdirecteur bevestigd zou zijn, wordt net zo min als de medische problemen door enig stuk aangetoond. Verweerder verwijst op zijn beurt naar het recente verslag van AIDA, dat door medewerkers van de NGO-wereld werd opgesteld, waarin wordt aangegeven dat asielzoekers die

in opvangcentra verblijven drie maaltijden per dag verkrijgen. De Raad geeft aan dit verslag met betrekking tot de voeding dan ook een doorslaggevend gewicht.

Waar verzoeker nog algemeen gewag heeft gemaakt van een xenofob klimaat en een gebrek aan integratiemogelijkheden zonder dit enigszins op zijn persoonlijke situatie te betrekken, kan dit evenmin in zijn geval aanleiding geven tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM. Het weze herhaald dat het rapport van UNHCR van december 2012 waar verweerder uit citeert in de bestreden beslissing recenter is dan de twee UNHCR-rapporten waar verzoeker naar verwijst. Dat rapport van december 2012 stelt duidelijk een verbetering vast van de situatie in Hongarije voor Dublin-returnees. Ook UNHCR bevestigt in dit laatste rapport dat deze groep van verzoekers toegang heeft tot een onderzoek ten gronde van hun verzoek tot internationale bescherming indien hun verzoek niet werd geweigerd na een ten gronde onderzoek voor hun terugkeer en dat zij niet worden vastgehouden en op het grondgebied van Hongarije de uitkomst van hun procedure kunnen afwachten. Verzoeker heeft evenmin gewezen op concrete problemen van racisme of integratie toen hij in Hongarije verbleef.

De Raad kan om alle *supra* uiteengezette redenen *in casu* geen verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM aannemen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES